זינדיק בלוט

א העכסט שפאנענדער ראמאן פון דעם אידישן לעבן אין אמעריקע :: ::

פון א. ר.

(פארזעצונג)

— איז ער טויט — ניטא מער ראזענבערג . . .

— ניטא מער . . . . אומגעקומען... האט געקראגן דאס, וואס ער האט כשר פארדינט...

— און איך וועל זיין פריי ?

— געוויס . . .

ווידער האבן שוועסטער און ברוי־דער זיך ארומגענומען, זיך ווידער גע־קושט און געהאלטן.

פון סעמ'ס אויגן האבן זיך אויף דאס ניי א נאס געטאן טרערן. ווידער זיינען אים אים געווען טרערן און ער האט זיך צעוויינט. אבער דאס איז געווען א געוויין פון גליק. דאס זיי־נען געווען די ערשטע טרערן פון פרייד.

איצט איז פאר גאלד'ן געבליבן נאך איין אויסגאבע : אויסצוגעפינען ווער עס איז דער אגענט, וואס האט גע־ארבעט האנט אין האנט מיט ראזענ־בערגן. דאס איז געווען פאר אים ווייב־טיק צוליב צוויי זאכן : ערשטנס כדי אויסצוגעפינען ווער עס פאראט די איבעריקע אגענטן און דעטעקטיוון; צווייטנס, און דאס איז געווען דער ערי־פינען ווער עס פאראט די איבעריקע אגענטן און דעטעקטיוון, און צווייר־טענס : און דאס איז געווען דער עיי־קר — כדי יענער זאל זיך אליין מו־דה זיין אז דאס האט ער אריבערגע־טראגן ראזענבערגס רעוואלווער צו סעמ'ען אין קעשענע, כאטש מען האט שוין צו דעם ניט נעדארפט אנקומען — דאך האט ער עס געוואלט קלארער באווייזן.

—אבער ווי אזוי אנטדעקט מען עס ? ווען ער האט זיך אונטערגע־הערט צו דעם געשפרעך וואס ראזענ־בערג האט געפירט מיט ענין, האט מע בלויז געהערט דעם נאמען בוריק ? ער ווייסט ניט אז מען זאל זיך געפי־נען אן אגענט מיט אזא נאמען.

ער האט זיך דאן געווענדעט צו דעם שעף פון די פאליציסן און ער האט געפרעגט :

— ווייסט איר פון אן אגענט וואס הייסט בוריק ?

— בוריק ? אזא אגענט אין ביי אונז ניטא.

— ניטא ביי אונז אזעלכער וואס רופט זיך מיט אזא צונאמען ?

— איך האב אזא נאמען ניט גע־הערט.

— עס זעט אויס אז דאס איז א פיקטיווער נאמען ?

— ווארשיינלאך.

—איז ווי אזוי דערוויסט מען זיך דאס ?

— וואס דערוויסן ?

— ווער עס רופט זיך מיט דעם נאמען ?

— איך ווייס נישט . . .

גאלד האט זיך פארטראכט און ער האט געמורמלט :

— אבער איר מוזט אים דאך גע־פינען . . . מיר מוזן דעם מאן פאקן . . . ניין, ער וועט זיך פון מיינע הענט ניט ארויסדרייען . . .

— וואס זשע רעכנט איר צו טאן ?

גאלד איז געבליבן שטיין פאר־טראכט. און אזוי שטיענדיק האט ער צוגעטראכט א פלאן און ער האט זיך געווענדעט צום שעף :

— אלריים, איך וועל אים פאקן, אבער איך פארלאנג פון אייך איין זאך: רופט צענויף אלע אגענטן אויף מארגן אין דער פרי. א י ר וועט כלומרשט זיך דורכרייבן מיט זיי וועגן דיינערע פליכטן. און דאן — וועל איך שוין וויסן וואס צו טאן.

— אלריים.

דעם זעלבן טאג האט דער שעף פון דער פאליציי ארויסגעגעבן א באַ־פעל צו אלע אגענטן און אנגעשטעל־טע אין פאליציי דעפארטמענט אז זיי זאלן זיך מארגן אינדערפרי אומ־באריינט מעלדן אין אפיס וועגן א וויכטיקער זאך.

אזוי איז טאקע געווען.

צו דער באשטימטער שעה זיינען זיך צענויפגעקומען אלע אגענטן דע־טעקטיוון און אנגעשטעלטע. ווען אלע האט אים דערציילט ווען און ער האט געפרעגט :

— ווייסט איר פון אן אגענט וואס הייסט בוריק ?

— בוריק ? אזא אגענט אין ביי אונז ניטא.

— ניטא ביי אונז אזעלכער וואס רופט זיך מיט אזא צונאמען ?

— איך האב אזא נאמען ניט גע־הערט.

— עס זעט אויס אז דאס איז א פיקטיווער נאמען ?

— ווארשיינלאך.

—איז ווי אזוי דערוויסט מען זיך דאס ?

— וואס דערוויסן ?

— ווער עס רופט זיך מיט דעם נאמען ?

— איך ווייס נישט . . .

גאלד האט זיך פארטראכט און ער האט געמורמלט :

— אבער איר מוזט אים דאך גע־פינען . . . מיר מוזן דעם מאן פאקן . . . ניין, ער וועט זיך פון מיינע הענט ניט ארויסדרייען . . .

— וואס זשע רעכנט איר צו טאן ?

גאלד איז געבליבן שטיין פאר־טראכט. און אזוי שטיענדיק האט ער צוגעטראכט א פלאן און ער האט זיך געווענדעט צום שעף :

— אלריים, איך וועל אים פאקן, אבער איך פארלאנג פון אייך איין זאך: רופט צענויף אלע אגענטן אויף מארגן אין דער פרי. א י ר וועט כלומרשט זיך דורכרייבן מיט זיי וועגן דיינערע פליכטן. און דאן — וועל איך שוין וויסן וואס צו טאן.

— אלריים.

דעם זעלבן טאג האט דער שעף פון דער פאליציי ארויסגעגעבן א באַ־פעל צו אלע אגענטן און אנגעשטעל־טע אין פאליציי דעפארטמענט אז זיי זאלן זיך מארגן אינדערפרי אומ־באריינט מעלדן אין אפיס וועגן א וויכטיקער זאך.

אזוי איז טאקע געווען.

צו דער באשטימטער שעה זיינען זיך צענויפגעקומען אלע אגענטן דע־טעקטיוון און אנגעשטעלטע. ווען אלע זיינען שוין דארט געווען, און קיין איי־נער פון זיי האט ניט געפעלט, האט זיך דער שעף געווענדעט צו זיי מיט א רעדע. ער האט גערעדט פון דעם, וואס אין דער לעצטער צייט זיינען פאראן א סך פארברעכער אין שטאט, וואס מען איז נישט זיכער, אז די גע־זעצן פון לאנד וועלן אפגעהיט. ער האט געגעבן אנצוהערן, אז די אנגע־שטעלטע פארנאכלעסיקן זייערע פליכ־טען.

ער האט געבראכט באווייזע וועגן די לעצטע געשעענישן אין שטאט, און אזוי ריידנדיק האט ער אויף א ווייל אויפגעהערט צו ריידן און ער האט גע־נומען ארויסקוקן אין פאפירן, כדי אויסצורעכענען די לעצטע פאקן.

אלע זיינען געשטאנען שטיל. האר־בען מיט אויפמערקזאמקייט און ערנסט געווארט, און מיט אמאל האט זיך דערהערט א געשריי :

— בוריק !

דאס האט גאלד א געשריי געטאן שטייענדיק הינטער די פלייצעס פון די צוהערער.

ער האט אגענט וואס האט געהאט דעם צונאמען, האט אינסטיקטיוו א איטער געטאן און ער האט זיך גלייך אומ־געקוקט. דאן האט ער זיך גלייך גע־כאפט וואס ער האט אפגעטאן און ער האט צוריק אויסגעגלייכט זיין קאפ, נאר ער איז געווארן שטארק בלייך.

גאלד איז צו אים צוגעגאנגען גאר נאענט, האט אים שארף אריינגעקוקט אין די אויגן און ער האט געזאגט :

— די ביזט בוריק !

דער אגענט האט זיך א ווייל פאר־לוירן, ער האט געפינטלט מיט די אויי־גען און ער איז געשטאנען ווי פאר־שטארט. אבער באלד איז ער צו זיך געקומען און ער האט געפרעגט מיט וואונדער :

— וואס בין איך ? ווער בין איך?

— בוריק, זייט זיך מודה, מיר ווייס סעו אלעס.

— ווער בין איך ?

— מודה זיין ? וואס הייסט ? אנטשולדיקט, וואס מיינט איר מיט דעם ?

— מיר ווייסן שוין אלץ ! אייער צונאמען איז דאך בוריק ! ?

— איך ווייס נישט פון אזא נאך־מען . . . וואס איז אין אמת־אך האט איר זיך געגומען דאס רעכט מיר אויסצופרעגן.

— איך טו עס מיט דער דערלויבע־ניש פון דעם שעף.

—יא, מיט מיין דערלויבעניש — האט דער שעף זיך נישט פאר קריי־נעם. זאגט, האט איר ווען עס איז גע־זעען ?

—יא. א סך מאל..

— ווען איר אים דערקענען, ווען אי רזאלט אים זעען ?

— געוויס, אבער איך האב מורא פאר נקמה . . .

— נארישקייטן, איר האט זיך ניט וואס צו שרעקן, קומט מיר.

ער האט איר געאיילט. עני האט זיך געכאפט אויף זיך א מאנטל. ביטרים האט אים אויף נישט פארהאלטן און גאלד מיט עניו זיינען גלייך אוועק.

ווען זיי זיינען אנגעקומען אין דעם אפיס פונם פאליציי שעף אין דער אגענט האט דערזעען עניו אין ער גלייך בלייך געווארן, אבער ער האט זיך באמיט צו שמייכלען. ער האט נאך געהאפט אז עני וועט אים ניט ארויסגעבן.

גאלד האט געפרעגט :

—ווי הייסט דער מאן ?

— בוריק, — האט עני געענט־פערט.

דאן איז דער אגענט ווי צעמישט געווארן. ער האט אנגערויבן צייטערן. איצט האט מען שוין קלאר נעקאנט זעען ווי די שרעק שריט פון אים ארויס. דער אגענט האט געמיינט אז עני האט באמערקט ווי ער האט גע־שאפן דאזעלבן אז דער אגענט אים שוין אינגאנצן צעמישט.

— און וואס וועסטו איצט זאגן ?

— האט דער שעף זיך געווענדעט צום אגענט.

דער אגענט האט גענומען שטאם־לען : — עס איז אמת . . . ער האט זיך גערופן בוריק . . . ער האט עס אומיסטטע געטאן כדי צו דערגיין פון דער חברה וואס זיי האבן אין זינען צו טאן . . . ער האט עס געטאן מיטן צוועק אויסצופארשן זיי.

דאן האט עני זיך צעשמייכלט :

— און מיר קאנט איר ?

— יא, איך האב אייך געזעען צווי־שען די פארברעכער . . .

— צי געדיינקט איר ניט מר. בוריק, אז אין יענער נאכט, ווען עס איז געפאלן דער אגענט פון ראזענבערגס האנט, זייט איר נעקומען צו מיר אין האטעל און איר האט געזאגט וועדע־נען ראזענבערגס פון דעם איבערפאל, נאר ראזענבערג איז שוין געווען אוועק־געפארן ?

דער אגענט האט שוין איצט פאר־שטאנען אז קיין לייקענען וועט ניט העלפן און ער האט גענומען שטאמ־לען :

— אבער איך . . . האב דאך קיינעם ניט דערמארדעט ?

— ווער זאגט דען אז איר האט דערמארדעט — האט זיך גאלד אפ־גערופן — דערמארדעט האט ראזענ־בערג, נאר איר האט געזוכט אים צו ראטעווען. איר האט איבערגעטראגן דעם רעוואלווער צו סעמ'ען . . . . אט ווענן וואס עס האנדלט זיך .

—ריכטיק — האט דער אגענט זיך אנגערופן.

— אט אזוי, זייט זיך בעסער מו־דה, איר ווייסט : דורך אייך איז דאך אן אומשולדיקער אין יונגער מענש שיר אומגעקומען . . .

דער אגענט האט זיך צום סוף מודה געווען אין אלעס. ער האט אליין דערציילט ווי דאס איז פארגעקומען. ער האט זיך נאר געזוכט צו פארענט־פערן, אז ער האט עס געטאן ווייל ער האט מורא געהאט אז ראזענבערג זאל אים ניט דערשיסן . . .

איצט איז שוין אלץ קלאר געווען, אלץ האט באוויזן, אז סעם איז אומ־שולדיק.

דעם אגענט האט מען ארעסטירט, ביטרים האט גלייך ארויסגערופן בעני־דזשאמינען פון גיזיארק, ער איז גע־קומען. מען האט גלייך אנגעשטעלט א גרויסן לאיער ער זאל צוזאמענשטע־לען אלע מאטעריאלן און זאל פארמעל דורכפירן סעמ'ס באפרייונג.

עס האבן גענומען עטלאכע טעג כדי אלע פארמאלישקייטן דורכ־געפירט געווארן.

און ענדלאך איז אנגעקומען דער דרייזנטער טאג פון סעמס פול־שטענדיקער באפרייונג.

סעם, וואס האט זיך געפונען אין פריזאן שפיטאל, איז שוין ניט באַ־טראכט געווארן פאר קיין פארברע־כער. ער איז אין די עטלאכע טעג גע־קומען צו זיך. ער האט צוריק באקו־מען א מענשלאך און נאר מאל אויס־זעען. ער איז נאך געווען אויסגעצערט, בלייך, אבער זיין פנים האט זיך צו־ריק אויסגעלייטערט. זיינע אויגן זיי־נען געווארן קלארער, רואיקער. און ער האט דערווארטעט די מינוט ווען ער וועט שוין קאנען פארלאזן דעם פרי־זאן.

און די מינוט איז געקומען.

געווען איז עס באלד אינדערפרי. אין שפיטאל איז געווען ליכטיק. דורך די פענסטער האט אריינגעשיינט א ליכטיקע זון, און דער וואַרדן איז אריינגעקומען צו אים.

— האט איר וועט באוויזן וועט מען מיר דאן ארעסטירן.

דער שעף האט זיך אויף געפונען אין גרויס פארלעגנהייט. ארעסטירן אים האט ער ניט געראטן קיין שום רעכט. עס האט זיך נישט ארויסגע־שטעלט קיין שום באוויזן קעגן דעם אגענט, אבער געפילט האט ער צו־גלייך מיט גאלדן אז דער חשד איז א בארעכטיקטער.

— איך פארלאנג, — האט גאלד זיך געווענדעט צו דעם שעף — אז דער מאן זאל פארהאלטן ווערן.

— און איך אים אמאל געזעען ?

— עני איז געווארן דערשראקן.

— צי איר האב אים געזען ? . . .

— שרעקט זיך נישט עני. איר האט ניט וואס מורא צו האבן. זייט רואיק און שרעקט זיך נישט פאר קריי־נעם. זאגט, האט איר ווען עס איז גע־זעען ?

—יא. א סך מאל..

— ווען איר אים דערקענען, ווען אי רזאלט אים זעען ?

— געוויס, אבער איך האב מורא פאר נקמה . . .

— נארישקייטן, איר האט זיך ניט וואס צו שרעקן, קומט מיר.

ער האט איר געאיילט. עני האט זיך געכאפט אויף זיך א מאנטל. ביטרים האט אים אויף נישט פארהאלטן און גאלד מיט עניו זיינען גלייך אוועק.

ווען זיי זיינען אנגעקומען אין דעם אפיס פונם פאליציי שעף אין דער אגענט האט דערזעען עניו אין ער גלייך בלייך געווארן, אבער ער האט זיך באמיט צו שמייכלען. ער האט נאך געהאפט אז עני וועט אים ניט ארויסגעבן.

גאלד האט געפרעגט :

—ווי הייסט דער מאן ?

— בוריק, — האט עני געענט־פערט.

דאן איז דער אגענט ווי צעמישט געווארן. ער האט אנגערויבן צייטערן. איצט האט מען שוין קלאר נעקאנט זעען ווי די שרעק שריט פון אים ארויס. דער אגענט האט געמיינט אז עני האט באמערקט ווי ער האט גע־שאפן דאזעלבן אז דער אגענט אים שוין אינגאנצן צעמישט.

— און וואס וועסטו איצט זאגן ?

— האט דער שעף זיך געווענדעט צום אגענט.

דער אגענט האט גענומען שטאם־לען : — עס איז אמת . . . ער האט זיך גערופן בוריק . . . ער האט עס אומיסטטע געטאן כדי צו דערגיין פון דער חברה וואס זיי האבן אין זינען צו טאן . . . ער האט עס געטאן מיטן צוועק אויסצופארשן זיי.

דאן האט עני זיך געשמייכלט :

— און מיר קאנט איר ?

— יא, איך האב אייך געזעען צווי־שען די פארברעכער . . .

— צי געדיינקט איר ניט מר. בוריק, אז אין יענער נאכט, ווען עס איז געפאלן דער אגענט פון ראזענבערגס האנט, זייט איר נעקומען צו מיר אין האטעל און איר האט געזאגט וועדע־נען ראזענבערגס פון דעם איבערפאל, נאר ראזענבערג איז שוין געווען אוועק־געפארן ?

דער אגענט האט שוין איצט פאר־שטאנען אז קיין לייקענען וועט ניט העלפן און ער האט גענומען שטאמ־לען :

— אבער איך . . . האב דאך קיינעם ניט דערמארדעט ?

— ווער זאגט דען אז איר האט דערמארדעט — האט זיך גאלד אפ־גערופן — דערמארדעט האט ראזענ־בערג, נאר איר האט געזוכט אים צו ראטעווען. איר האט איבערגעטראגן דעם רעוואלווער צו סעמ'ען . . . . אט ווענן וואס עס האנדלט זיך .

—ריכטיק — האט דער אגענט זיך אנגערופן.

— אט אזוי, זייט זיך בעסער מו־דה, איר ווייסט : דורך אייך איז דאך אן אומשולדיקער אין יונגער מענש שיר אומגעקומען . . .

דער אגענט האט זיך צום סוף מודה געווען אין אלעס. ער האט אליין דערציילט ווי דאס איז פארגעקומען. ער האט זיך נאר געזוכט צו פארענט־פערן, אז ער האט עס געטאן ווייל ער האט מורא געהאט אז ראזענבערג זאל אים ניט דערשיסן . . .

איצט איז שוין אלץ קלאר געווען, אלץ האט באוויזן, אז סעם איז אומ־שולדיק.

דעם אגענט האט מען ארעסטירט, ביטרים האט גלייך ארויסגערופן בעני־דזשאמינען פון גיזיארק, ער איז גע־קומען. מען האט גלייך אנגעשטעלט א גרויסן לאיער ער זאל צוזאמענשטע־לען אלע מאטעריאלן און זאל פארמעל דורכפירן סעמ'ס באפרייונג.

עס האבן גענומען עטלאכע טעג כדי אלע פארמאלישקייטן דורכ־געפירט געווארן.

און ענדלאך איז אנגעקומען דער דרייזנטער טאג פון סעמס פול־שטענדיקער באפרייונג.

סעם, וואס האט זיך געפונען אין פריזאן שפיטאל, איז שוין ניט באַ־טראכט געווארן פאר קיין פארברע־כער. ער איז אין די עטלאכע טעג גע־קומען צו זיך. ער האט צוריק באקו־מען א מענשלאך און נאר מאל אויס־זעען. ער איז נאך געווען אויסגעצערט, בלייך, אבער זיין פנים האט זיך צו־ריק אויסגעלייטערט. זיינע אויגן זיי־נען געווארן קלארער, רואיקער. און ער האט דערווארטעט די מינוט ווען ער וועט שוין קאנען פארלאזן דעם פרי־זאן.

— נו, איצט בארואיק דיך באי — האט אים דער וואַרדן געגלעט.

— גוט . . . איך בין רואיק.

— טא קום מיט מיר אין אפיס. פארנעם דיינע זאכן.

— זאכן ? איך האב נישט קיין שום זאכן.

— אלריים, קום.

דער וואַרדן האט אים אריינגעפירט אין אפיס. דארט האט שוין אויף אים געוואַרט זיין לאיער. עס האט לאנג ניט גענומען און סעם האט דערהערט :

—איר קאנט גיין, איצט זייט איר פריי.

ער האט זיך הארציק געדאנקט מיטן וואַרדן און אין דער באגלייטונג פון זיין לאיער איז ער ארויס פון דעם אפיס אויף דער ליבטיקער, פרייער און זוניקער נאס.

דארטן האבן געוואַרט אויף אים ביט־ריס, עני, בענדזשאמין און גאלד.

— סעם ! סעם ! — האט ביט־ריס אויסגעשריען.

סעם האט זיך גענומען קושן מיט יערן פון זיי. ער האט זיך געקושט און ער האט ניט געקאנט קיין ווארט ווי אויסברייגגען. פון זיינע אויגן נאר זיינען געריגען די טרערן, און ער האט געאטעמט אזוי טיף און גיך ווי ער וואלט געוואלט דעם נאנצן פריי־ען דרויסן אין זיך אריינאטעמען.

אויף ביטרים און בענדזשאמין האַ־בען שטיל פארלוירן עטלאכע טרערן און אויך עני האט זיך געוויישט די אויגן.

דאן האט בענדזשאמין צונערופן א טעקסי און אלע האבן זיך אריינגעזעצט אין איר און זיי זיינען אפגעפאָרן צו א רייכן האטעל.

ווען זיי זיינען אהין אנגעקומען — האט בענדזשאמין באשטעלט פאר זיי א מאלצייט. און דערווייל האט ער גענומען צוויי צימערן, וואו מען זאל זיך קאנען אפרוען און ארומוואַ־שען. איין צימער פאר ביטריסן מיט עניו און איין צימער פאר די מענער.

ווען ביטריס איז שוין געווען מיט עניו אין צימער, איז זי פלוצלונג גע־ווארן ווי צומישט. זי האט אנגעהו־יזינען געריגען די טרערן, און עני האט אויף איר געקוקט מיט וואונ־דער. און מיט אמאל האט ביטריס געענטפערט אזוי טיף און גיך ווי ער וואלט געוואלט דעם נאנצן פריי־ען דרויסן אין זיך אריינאטעמען.

אויף ביטריס און בענדזשאמין האַ־בען שטיל פארלוירן עטלאכע טרערן

די ים-רויבער אָדער פּיראטן, זיינען אמאָל געווען די גרעסטע געפאר פאר די רייזענדע

פון י. מאלין

מיט א פאר הונדערט יאר צוריק, ווען קיין דאמף שיף זיינען נאך ניט געווען אין א רייזע אויפן אין אין גע־ווען פארבונדן מיט אלערליי געפאר, האבן אויף די ים'מען, אין פארשיידע־נע געגנטן, געבושעוועט די ים גר־לכים, אדער ווי מען רופט זיי, כמעט אין אלע שפראכן, פיראטן. דאס איז געווען א פלאג, מיט וועלכער יעדער שיפס קאפיטאן האט זיך געמוזט רעכענען: אן אומגליק, דאר געלכן יעדער ריזענדער האט געציטערט. ווייל, ווי גרויזאם און מורא'דיק די וואלד גזלנים זיינען נים געווען, האבן זיי זיך אבער גערעכנט אלס א שפיילכל אין פארגלייך מיט די פיראטן. אריינ־צופאלן אין די הענט פון פיראטן האט ניט געמיינט בלויז טויט אליין. די ים רויבער פלעגן אויסטראכטן גרוי־זאמע מאטערנישן, צו פייניגן זייערע קרבנות, איידער זיי האבן זיי געטויט און פאר דאס אליין האט יעדער ים ריזענדער געציטערט נאך מער, איי־דער פאר דעם מלאך המות.

די פיראטן זיינען געווען פרעה־נעוואנג און אומדערשראקן. די פיי־ראטן שיפן האבן ארומגעוואנדערט, ווי מען זאגט ביי אידן, איבער אלע שבע ימים, אומעטום האט מען זיי באגעגנט און דער שרעק פאר זיי האט געפילט דער איינפאכער מאטראז ווי דער שיפס קאפיטאן, פון דעם פאסא־זשיר איז דאך אודאי אפגעערבט. ווי די רויב פייגל האבן זיי, ערגעץ אין א פארבארגענעם אינזל, ארויסגעקוקט אויף זייערע קרבנות, אויף א קליינער שיף, וואס קאן נים ארויסציינן קיין שטארקן ווידערשטאנד. אזוי שנעל ווי זיי האבן עגלאכעס באמערקט, פלע־גן זיי זיך ווייל נעמען יאגן נאך דעם, באשיידנדיק די שיף אומרחמנות'־דיק. און ווען אלץ איז געווען פאר־איבער, דער קאפיטאן האט זיך אונ־טערגעבן, פלעגן זיך דאן אפשפילן אזעלכע שוידערלאכע און הארצרייסנ־דע סצענעס, אז עס איז אומפעגלאך איבערצוגעבן זיי מיט אלע איינצלהייי־טען. די מענער פלעגן אן צערעמאני־ען פארויבט ווערן פון קאפ ביז די פיס, און דערנאך אונגעבראכט ווערן. די פרויען פלעגן פריער פארגוואלדיגט ווערן און מען פלעגט זיי דערנאך אריינוואדן לעבעדיקערהייד אין ים. די שיף פלעגן דאן פארניכטעט ווערן, אז דער מינדסטער שפור פלעגט ניט פארבלייבן פון דער טראגעדיע.. און די מערדער פלעגן דאן פארשווינדן ווע־דען אין זייערע באהעלטעניש און גע־מען ארויסקוקן אויף א נייעם קר־בן.

ווי א פאר הונדערט יאר צוריק, ווען דאמף שיף זיינען נאך ניט געווען אין א רייזע אויפן אין אין גע־ווען פארבונדן מיט אלערליי געפאר, האבן אויף די ים'מען, אין פארשיידע־נע געגנטן, געבושעוועט די ים גר־לכים, אדער ווי מען רופט זיי, כמעט אין אלע שפראכן, פיראטן. דאס איז געווען א פלאג, מיט וועלכער יעדער שיפס קאפיטאן האט זיך געמוזט רעכענען: אן אומגליק, דאר געלכן יעדער ריזענדער האט געציטערט. ווייל, ווי גרויזאם און מורא'דיק די וואלד גזלנים זיינען נים געווען, האבן זיי זיך אבער גערעכנט אלס א שפיילכל אין פארגלייך מיט די פיראטן. אריינ־צופאלן אין די הענט פון פיראטן האט ניט געמיינט בלויז טויט אליין. די ים רויבער פלעגן אויסטראכטן גרוי־זאמע מאטערנישן, צו פייניגן זייערע קרבנות, איידער זיי האבן זיי געטויט און פאר דאס אליין האט יעדער ים ריזענדער געציטערט נאך מער, איי־דער פאר דעם מלאך המות.

די פיראטן זיינען געווען פרעה־נעוואנג און אומדערשראקן. די פיי־ראטן שיפן האבן ארומגעוואנדערט, ווי מען זאגט ביי אידן, איבער אלע שבע ימים, אומעטום האט מען זיי באגעגנט און דער שרעק פאר זיי האט געפילט דער איינפאכער מאטראז ווי דער שיפס קאפיטאן, פון דעם פאסא־זשיר איז דאך אודאי אפגערערבט. ווי די רויב פייגל האבן זיי, ערגעץ אין א פארבארגענעם אינזל, ארויסגעקוקט אויף זייערע קרבנות, אויף א קליינער שיף, וואס קאן נים ארויסציינן קיין שטארקן ווידערשטאנד. אזוי שנעל ווי זיי האבן עגלאכעס באמערקט, פלע־גן זיי זיך ווייל נעמען יאגן נאך דעם, באשיידנדיק די שיף אומרחמנות'־דיק. און ווען אלץ איז געווען פאר־איבער, דער קאפיטאן האט זיך אונ־טערגעבן, פלעגן זיך דאן אפשפילן אזעלכע שוידערלאכע און הארצרייסנ־דע סצענעס, אז עס איז אומפעגלאך איבערצוגעבן זיי מיט אלע איינצלהיי־טען. די מענער פלעגן אן צערעמאני־ען פארויבט ווערן פון קאפ ביז די פיס, און דערנאך אונגעבראכט ווערן. די פרויען פלעגן פריער פארגוואלדיגט ווערן און מען פלעגט זיי דערנאך אריינוואדן לעבעדיקערהייד אין ים. די שיף פלעגן דאן פארניכטעט ווערן, אז דער מינדסטער שפור פלעגט ניט פארבלייבן פון דער טראגעדיע.. און די מערדער פלעגן דאן פארשווינדן ווע־דען אין זייערע באהעלטעניש און גע־מען ארויסקוקן אויף א נייעם קר־בן.

ווי א פאר הונדערט יאר צוריק, ווען קיין דאמף שיף זיינען נאך ניט געווען אין א רייזע אויפן אין אין גע־ווען פארבונדן מיט אלערליי געפאר, האבן אויף די ים'מען, אין פארשיידע־נע געגנטן, געבושעוועט די ים גר־לכים, אדער ווי מען רופט זיי, כמעט אין אלע שפראכן, פיראטן. דאס איז געווען א פלאג, מיט וועלכער יעדער שיפס קאפיטאן האט זיך געמוזט רעכענען: אן אומגליק, דאר געלכן יעדער ריזענדער האט געציטערט. ווייל, ווי גרויזאם און מורא'דיק די וואלד גזלנים זיינען נים געווען, האבן זיי זיך אבער גערעכנט אלס א שפיילכל אין פארגלייך מיט די פיראטן. אריינ־צופאלן אין די הענט פון פיראטן האט ניט געמיינט בלויז טויט אליין. די ים רויבער פלעגן אויסטראכטן גרוי־זאמע מאטערנישן, צו פייניגן זייערע קרבנות, איידער זיי האבן זיי געטויט און פאר דאס אליין האט יעדער ים ריזענדער געציטערט נאך מער, איי־דער פאר דעם מלאך המות.

די פיראטן זיינען געווען פרעה־נעוואנג און אומדערשראקן. די פיי־ראטן שיפן האבן ארומגעוואנדערט, ווי מען זאגט ביי אידן, איבער אלע שבע ימים, אומעטום האט מען זיי באגעגנט און דער שרעק פאר זיי האט געפילט דער איינפאכער מאטראז ווי דער שיפס קאפיטאן, פון דעם פאסא־זשיר איז דאך אודאי אפגערערבט. ווי די רויב פייגל האבן זיי, ערגעץ אין א פארבארגענעם אינזל, ארויסגעקוקט אויף זייערע קרבנות, אויף א קליינער שיף, וואס קאן נים ארויסציינן קיין שטארקן ווידערשטאנד. אזוי שנעל ווי זיי האבן עגלאכעס באמערקט, פלע־גן זיי זיך ווייל נעמען יאגן נאך דעם, באשיידנדיק די שיף אומרחמנות'־דיק. און ווען אלץ איז געווען פאר־איבער, דער קאפיטאן האט זיך אונ־טערגעבן, פלעגן זיך דאן אפשפילן אזעלכע שוידערלאכע און הארצרייסנ־דע סצענעס, אז עס איז אומפעגלאך איבערצוגעבן זיי מיט אלע איינצלהיי־טען. די מענער פלעגן אן צערעמאני־ען פארויבט ווערן פון קאפ ביז די פיס, און דערנאך אונגעבראכט ווערן. די פרויען פלעגן פריער פארגוואלדיגט ווערן און מען פלעגט זיי דערנאך אריינוואדן לעבעדיקערהייד אין ים. די שיף פלעגן דאן פארניכטעט ווערן, אז דער מינדסטער שפור פלעגן ניט פארבלייבן פון דער טראגעדיע.. און די מערדער פלעגן דאן פארשווינדן ווע־דען אין זייערע באהעלטעניש און גע־מען ארויסקוקן אויף א נייעם קר־בן.

ווי א פאר הונדערט יאר צוריק, ווען קיין דאמף שיף זיינען נאך ניט געווען אין א רייזע אויפן אין אין גע־ווען פארבונדן מיט אלערליי געפאר, האבן אויף די ים'מען, אין פארשיידע־נע געגנטן, געבושעוועט די ים גר־לכים, אדער ווי מען רופט זיי, כמעט אין אלע שפראכן, פיראטן. דאס איז געווען א פלאג, מיט וועלכער יעדער שיפס קאפיטאן האט זיך געמוזט רעכענען: אן אומגליק, דאר געלכן יעדער ריזענדער האט געציטערט. ווייל, ווי גרויזאם און מורא'דיק די וואלד גזלנים זיינען נים געווען, האבן זיי זיך אבער גערעכנט אלס א שפיילכל אין פארגלייך מיט די פיראטן. אריינ־צופאלן אין די הענט פון פיראטן האט ניט געמיינט בלויז טויט אליין. די ים רויבער פלעגן אויסטראכטן גרוי־זאמע מאטערנישן, צו פייניגן זייערע קרבנות, איידער זיי האבן זיי געטויט און פאר דאס אליין האט יעדער ים ריזענדער געציטערט נאך מער, איי־דער פאר דעם מלאך המות.

די פיראטן זיינען געווען פרעה־נעוואנג און אומדערשראקן. די פיי־ראטן שיפן האבן ארומגעוואנדערט, ווי מען זאגט ביי אידן, איבער אלע שבע ימים, אומעטום האט מען זיי באגעגנט און דער שרעק פאר זיי האט געפילט דער איינפאכער מאטראז ווי דער שיפס קאפיטאן, פון דעם פאסא־זשיר איז דאך אודאי אפגערערבט. ווי די רויב פייגל האבן זיי, ערגעץ אין א פארבארגענעם אינזל, ארויסגעקוקט אויף זייערע קרבנות, אויף א קליינער שיף, וואס קאן נים ארויסציינן קיין שטארקן ווידערשטאנד. אזוי שנעל ווי זיי האבן עגלאכעס באמערקט, פלע־גן זיי זיך ווייל נעמען יאגן נאך דעם, באשיידנדיק די שיף אומרחמנות'־דיק. און ווען אלץ איז געווען פאר־איבער, דער קאפיטאן האט זיך אונ־טערגעבן, פלעגן זיך דאן אפשפילן אזעלכע שוידערלאכע און הארצרייסנ־דע סצענעס, אז עס איז אומפעגלאך איבערצוגעבן זיי מיט אלע איינצלהיי־טען. די מענער פלעגן אן צערעמאני־ען פארויבט ווערן פון קאפ ביז די פיס, און דערנאך אונגעבראכט ווערן. די פרויען פלעגן פריער פארגוואלדיגט ווערן און מען פלעגט זיי דערנאך אריינוואדן לעבעדיקערהייד אין ים. די שיף פלעגן דאן פארניכטעט ווערן, אז דער מינדסטער שפור פלעגן ניט פארבלייבן פון דער טראגעדיע.. און די מערדער פלעגן דאן פארשווינדן ווע־דען אין זייערע באהעלטעניש און גע־מען ארויסקוקן אויף א נייעם קר־בן.

עטלאכע אינטערעסאנטע פאקטן וועגן גרויזאמע פיראטן קאפיטאנען

ריזיקע פארמעגנס אויף אפגעלייגטע, פארוואורפענע, אומבאקאנטע אינזלען. צוגיין פלעגט דאס אויף אזא אופן. דער קאפיטאן פון די פיראטן האט זיך אריינגעגעבן אין ים, אבי ניט אריינפאלן אין די הענט פון דעם דאזיגן אכזר. ער האט דאן גע־קריצט די ציין פאר רציחה און ער האט געזוכט אויסצולאזן זיין כעס אויף די געפאנענע מענער.

אייניקע פון זיינע באליבטע תענו־נים אין געווען פאלגנדעס. מען האט אויפן שיף אוועקגעלייגט א לאנגן שטאנג, וואס האט ארויסגעשטאר־טשעט א שטיק איבערן וואסער. מען פלעגט דאן נעמען איינעם פון די קר־בנות, פארבינדן אים די אויגן און אים הייסן גיין איבערן שטאנג. האט דער אומגליקלאכער פארזיכטיקערהייד געשפאנט איבער דעם שמאלן שטיקל האלץ, געקראכן פאמעלאך, ניט וויסנ־דיק, וואס אים דערווארט. אזוי לאנג, אזוי ברייט, ביז ער איז געקומען צום סוף און פלעגט מיט א הארצרייסנדן נעשריי אריינפאלן אין ים, ניט אנ־קוקנדיק אפילו צום לעצטן מאל די ליכטיקע וועלט. אן בשעת מעשה איז ראטן שיפן האבן ארומגעוואנדערט, ווי מען זאגט ביי אידן, איבער אלע שבע ימים, אומעטום האט מען זיי באגעגנט און דער שרעק פאר זיי האט געפילט דער איינפאכער מאטראז ווי דער שיפס קאפיטאן, פון דעם פאסא־זשיר איז דאך אודאי אפגערערבט. ווי די רויב פייגל האבן זיי, ערגעץ אין א פארבארגענעם אינזל, ארויסגעקוקט אויף זייערע קרבנות, אויף א קליינער שיף, וואס קאן נים ארויסציינן קיין שטארקן ווידערשטאנד. אזוי שנעל ווי זיי האבן עגלאכעס באמערקט, פלע־גן זיי זיך ווייל נעמען יאגן נאך דעם, באשיידנדיק די שיף אומרחמנות'־דיק. און ווען אלץ איז געווען פאר־איבער, דער קאפיטאן האט זיך אונ־טערגעבן, פלעגן זיך דאן אפשפילן אזעלכע שוידערלאכע און הארצרייסנ־דע סצענעס, אז עס איז אומפעגלאך איבערצוגעבן זיי מיט אלע איינצלהיי־טען. די מענער פלעגן אן צערעמאני־ען פארויבט ווערן פון קאפ ביז די פיס, און דערנאך אונגעבראכט ווערן. די פרויען פלעגן פריער פארגוואלדיגט ווערן און מען פלעגט זיי דערנאך אריינוואדן לעבעדיקערהייד אין ים. די שיף פלעגן דאן פארניכטעט ווערן, אז דער מינדסטער שפור פלעגן ניט פארבלייבן פון דער טראגעדיע.. און די מערדער פלעגן דאן פארשווינדן ווע־דען אין זייערע באהעלטעניש און גע־מען ארויסקוקן אויף א נייעם קר־בן.

אויף דער הונדערט יאר צוריק, ווען קיין דאמף שיף זיינען נאך ניט געווען אין א רייזע אויפן אין אין גע־ווען פארבונדן מיט אלערלי